01/02/2023

Μητροπολίτης Νέας Ιωνίας Γαβριήλ: Το φαινόμενο της βίας στα ελληνικά σχολεία

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Νέας Ιωνίας και Φιλαδελφείας

Του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτη Νέας Ιωνίας και Φιλαδελφείας κ. Γαβριήλ

Γινόμαστε μάρτυρες, σχεδόν καθημερινά, φαινομένων βίας στους σχολικούς χώρους, είτε λεκτικής είτε σωματικής και από παιδιά διαφόρων ηλικιών εντός ή εκτός του μαθητικού περιβάλλοντος. Την περασμένη Δευτέρα σε χώρο Γενικού Λυκείου της Νέας Ιωνίας βιώσαμε ένα αντίστοιχο συμβάν. Από θαύμα δεν θρηνήσαμε ανθρώπινη ζωή.

Προκύπτει λοιπόν εύλογα το ερώτημα περί του τι μέλλει γενέσθαι προς αντιμετώπιση αυτού του αποκαρδιωτικού φαινομένου στα σχολεία της πατρίδας μας. Άλλαξαν τα παιδιά μας; Φταίνε οι γονείς και οι καθηγητές; Μήπως οι ευθύνες ακουμπούν την **ελληνική Πολιτεία διαχρονικά;** Πολλά τα ερωτήματα που αναδεικνύονται και όλοι περιμένουν απαντήσεις. Το σίγουρο είναι πως δεν ευθύνονται τα παιδιά μας. Από την άλλη, όμως, εάν υπολογίσουμε το μακρύ διάστημα του εσωτερικού περιορισμού λόγω της πανδημίας, τη συνεχή αρνητική

προβολή ειδήσεων από τις τηλεοράσεις και τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης, την παντελή έλλειψη πλαισίου λειτουργίας του χώρου του Διαδικτύου και τις συνεχείς αδιάκριτες αλλαγές στο εκπαιδευτικό μας σύστημα, θα στοιχειοθετήσουμε τον μακρύ κατάλογο των αντικειμενικών προβλημάτων.

Ο σχολικός εκφοβισμός τείνει να λάβει διαστάσεις μόδας και τα παιδιά μας συνηθίζουν στη λεκτική ή σωματική βία σαν να αποτελεί το μοναδικό μέσο επίλυσης προβλημάτων ή, πολλές φορές, και αναζήτησης ταυτότητας από πολλούς μαθητές. Πρέπει ως κοινωνία να καταδικάσουμε σύσσωμα και ξεκάθαρα τη βία, αλλά και κάθε παράγωγό της στην καθημερινότητά μας. Οποιαδήποτε βίαιη συμπεριφορά, από όπου και αν αυτή προέρχεται, δεν συνάδει με την αρχαία διαλογική παράδοσή μας, ούτε βεβαίως με την κρυστάλλινη εντολή του Κυρίου μας «ἐντολήν καινήν δίδωμι Ὑμῖν ἵνα ἀγαπᾶτε ἀλλήλους» (Ιω. 13, 34). Είναι παντελώς ξένη με το πνεύμα συνύπαρξης και αλληλεγγύης που εκφράζει διαχρονικά η χριστιανική μας πίστη, το ελληνικό πνεύμα και κυρίως αυτά καθ’ εαυτά τα θεμέλια του οικοδομήματος της ελληνικής παιδείας.

Εκφράζω φόβο και αγωνία για το μέλλον. **Ως Εκκλησία κάνουμε και θα κάνουμε ό,τι περνάει από τις δυνάμεις μας, με αυτοκριτική, με σεβασμό προς την αξία του ανθρωπίνου προσώπου, αλλά και με σταθερότητα στις ευαγγελικές αρχές και την ελευθερία του πνεύματος και του λόγου που διέπουν το εκπαιδευτικό μας μοντέλο.** Πολλές φορές δημόσια έχει αναδειχθεί, πως μείζον θέμα της σύγχρονης Ελλάδας είναι η παιδεία και η λειτουργία των σχολικών μονάδων. Οση οργή, όση αγανάκτηση, όση διαφορετικότητα, όση αδικία κι αν βιώνουν οι μαθητές και οι μαθήτριες, το αίμα, η βία, οι απειλές, ο θάνατος δεν μπορούν ποτέ να είναι η οδός της αληθείας, της δικαιοσύνης και κυρίως του πνεύματος.

Ας αναλογιστούμε πως δεν υπάρχει άλλο περιθώριο. Ο χρόνος τελείωσε και τα ελληνικά σχολεία διψούν για κάθαρση και επαναπροσδιορισμό των στόχων τους. Εάν τώρα δεν σκύψουμε όλοι επάνω στα προβλήματα που βιώνουν τα παιδιά μας, εάν δεν ακούσουμε τις κραυγές τους, εάν δεν δείξουμε με το παράδειγμά μας έναν άλλο τρόπο ζωής θα βρεθούμε προ δυσάρεστων εκπλήξεων, ενδεχομένως μπροστά και στην απαξίωση της ανθρώπινης ζωής.

Οι οριακές καταστάσεις απαιτούν άμεσα λύσεις. Χωρίς κομματικές ή συνδικαλιστικές μικρότητες. Και τέλος, ας προσέλθουμε στις κάλπες, όταν θα έρθει το πλήρωμα του χρόνου, με γνώμονα όχι μόνο την οικονομία, αλλά και τις θέσεις για την παιδεία. Για ένα καλύτερο σχολείο, που θα ξεκινάει να ενδιαφέρεται από τη νηπιακή ηλικία, θα καλλιεργεί κριτική σκέψη, θα διαμορφώνει πολίτες του κόσμου, θα εμπιστεύεται τους εκπαιδευτικούς και θα δημιουργεί ευτυχισμένους και

πλήρεις ανθρώπους. Πρόσωπα σκεπτόμενα και ελεύθερα. Αυτό ακριβώς, δηλαδή, που μας κληροδότησαν τα πρόσωπα των τριών Ιεραρχών, που εορτάζουμε αύριο. Ας βοηθήσουν με τις πρεσβείες τους το μεγάλο έργο της αγωγής των παιδιών μας!

Πηγή: kathimerini.gr